

časopis skautského střediska

Blaník

Vánoce 2008

VÝSADEK aneb NIKAM NEJDU
Akce Chessmaster 1942

Jak začít se stezkami

Jste o týden více vánočně naladěni? Svíček na věnci je zapáleno o jednu více, více bylo rorátů, více času na „vánoční atmosféru.“

Do rukou se Vám právě dostává jeden z prvních letošních dárků – vánoční časopis. To, co jsme si do něj napsali, si můžeme přečíst. Tak jen čtěte a rovnou můžete popřemýšlet, co Vám tu chybí, abyste to začerstva napsali do toho dalšího – předprázdninového.

- red-

VÝSADEK VE 2 VERZÍCH **A) ČTENÁŘ ZVYKLÝ NA SMS ČTENÍ** **B) PRO TY, KTERÍ MAJÍ RÁDI DLOUHÁ A NOVÁ** **„ČESKÁ“ SLOVA**

A) SMS ČETBA

Nová doba přináší nové technologie. Díky tomu mohl být Výsadek sledován skoro Online (jsou to ovšem pouze střípky zážitků, co se stalo účastníkům, nebo co se dozvěděla Help linka).

Netradičně, čtete od konce (pokud to tedy chcete mít časově za sebou)

vojtapetr: Jsem doma, došel jsem sem. To už sice dávno. Vzpomínám na zelenou špagetu. A jsem překvapem, kolik přípsěvků zde necházím. Díky!! 😊

Ája+Kád'a: Už jsme doma, tam je nejlíp, Výsadek byl moc fajn. Kád'a ještě míří do tanečních a já jdu pěkně spát... Děkujeme chybí tu zmínka o zelených špagetkách? Kdo by mohl nejlíp vyprávět?? Že by třeba Lišák? 😊

Ája+Kád'a: Cesta autobusem? HA, Ha, HA, zasmála se kobliha... přijel jeden minibus, pak dlouho nic a ještě jeden úplně plný, hodný Bob a hodný Bóža nás vzali na vlak do J... (pardon, teď nevím), odkud jsme jeli do Děčína, tam pro změnu velmi rychle přestoupili (ale stihli jsmeto;-)) a si jeli

Eurolinkou až do Prahy-Holešovic 😊

Eva+Alza: [sms] V hospode na Luzi je protivna hostinska, která nedovolí pit JENOM caj. Dala nam limit 10 minut. Cekame na Luzi na zbytky nasich 2 skupin.

Anezka: [sms] kopec, kopec, kopec...lavička!:-) stradujeme na CR

Helpline:: [sms] 7:56 vysadili nas u rybnika v nemecku,nic nevime,nic nemame a ata ani nema svoji krosnu-doklady...mame neco delat?

vojta: [sms] zdravim z Polska. Jedu do nemecka. Kolmo. Diky, spojena Evropa! A navíc nebrzi:-)

Jana: [sms] Založili jsme taxikarskou službu aneb vyhledem z kolečka poznáváme liberec.cekame az u nas zastavi auto z blazince...

Tym: [sms] zlutych Vezly sme kolečko tramvaji, lidi dost divne koukaji. Pres silnici v kolečku jezdim a dost se pritom bavime

vojta: [sms] tak my,cerveni, mirime po dobre pizze kamsi do zitne. Film nebyl:-)

Pod: [sms] Cekame uz pul hodiny, je nam zima a nikam nejdu:-)

MAREK: A koukám že už tady se chybička vloudila no asi bude letos měkej... ten náš společnej vííísadek 🐻🐻🐻

MAREK: [sms] Tak se zacínám testit na visadek a vstavám ku přípravě všeho co se snad povede Blaniku UZIVEJ !! :-)

Vojta: Zahajují aktuální informační tok z Výsadku o8! Nechť slouží všem ať je plný hustodémonství do Blaníku!!! 🤪

zdroj: www.sikmina.blanik.info

Vojta, Černý šíp

B) PRO NÁROČNÉHO ČTENÁŘE

VEJSADEK EKŠN ANEB DĚNEJ DOJÁK

Porodní bolesti naší máti skončily před více jak patnácti jary. Píše se říjen 2007 (*Kačko, nemá být říjen 2008???, pozn. -red-*) a pan bratr mi "dovoluje," abych se letos zúčastnila vejsadku, pochopitelně se soupisem všech možných rizik, která by tím mohla nastat, jako například zdevastování ropovodu, ucpání plynovodu, roztání ledovců a vina za Putinovy žaludeční vředy. Na Černým mostě jsme spolu s ostatními čekali na autobus. Chytit autobus, jehož řidič se nevymlouvá na ucpané silnici nebo na zdražení ropných produktů je opravdu výkon. A ještě když se k tomu přidá smysl záchodového architekta na

autobusovém nádraží, máte opravdu o show postaráno. Dojít si na Černáku (nad n si představte háček) na záchod s tím, že si na něj dojdete, vede krapet k údivu. Tedy aspon na dámských. Za stroužek toaletáku, který má tloušťku asi jako polovina jednovrstvého, chtějí asi pět korun. No, to je toaleták. Se samotnou mísou je to ještě složitější, neboť to představuje nějakou najít (z 8 záchodů se provizorně dají použít sotva 2). Protože ty, které nějaký ten porcelán mají, jsou obdařeny jiným darem, jako například, že chcete-li mít trochu soukromí, musíte si přinést vlastní závěs. No ...to je k záchodům na Černém mostě ... (nehledě na to, že ode všech stran je slyšet: "Bacha! Zákeřný virus žloutenky útočí! Myjte si ruce mýdlem!" a na veřejných WC sice nějaká imitace mýdla je, ale stejně vám k ničemu není, jelikož je tak zředěné, že vám na ruce vůbec nezůstane).

Zanedlouho se přiválcoval jakýsi velký plechový kvádr, který zastavil o jakýsi malý plechový kužel (v prvním případě tomu řekejme autobus, ve druhém odpadkový koš). Poznali jsme, že je to náš transfer do Liberce. Veškeré krámstvo jsme naházeli do útrob kvádrů a sami se vydali obtěžovat spolujezdce naší přítomností. Řidič jel zřejmě z flámu, a nám se tuto domněnku snažil vsugerovat tím, že naučí kola své mašiny nerozeznávat povrch vozovky a její předek obývacích pokojů domů rozestavěných u silnice. Ještě jsme si mohli říct, že neabsolvoval žádnou lékařskou (mimochodem, to je příšerné - z nevím jakého důvodu je tu puštěný Oko a zrovna tam je klip od toho slizouše Iglesiasa, jak se tam plazí po ňuká odbarvený blondýně a tváří se, jakoby byl kdovíjaký zpěvák, ale podle pazvuků z té jeho napomádované tlamy to působí spíš, jako byste "myli" novinama sklo - tak vidíte, jaké nepokoje zužují naši mládež) prohlídku, neboť nedával nikterak najevo, že by chápal rozdíl mezi červenou a zelenou. Když jsme vjeli na dálnici, zdá se, že řidičova hyperaktivita s volantem a pedály se kapánek zkrátila. Zde na dálnici jsme si za občasných otáček kol užívali výhled do aut, která jela vedle nás, ale mi je viděli z nadhledu. Pravda, do Liberce to přijelo o mák později, nevím, jestli ohodinu nebo kolik. V ulicích Liberce se panu řidiči zřejmě vrátila jeho postflámová nálada. Už to svištělo, párkrát jste nadskočili ze sedaček (to když se kola po dlouhé době zase dotkla povrchu silnice - té silnice v tom lepším případě).

Vypotáceli jsme se ven na libereckém autobusovém nádraží. Vydali jsme se a'la vlastní mozoly na chodidlech, asi tak 30 minut cesty do jakési části města, která se spíše než městu v Čechách podobala takovým těm kulisám, jako mají třeba Cradle of filth ve svých klipech, když zas točej na nákyh hřbitově. Zde v zahradě jakéhosi stavení čekali již ostatní nositelé žaludků. Greg se tu mihotal se svou mašinou, jinak více méně většina spočívala v klidném stavu. Tady došlo k rasistickému rozdělení na skupinky dle barev na lístcích. Napsala bych vám složení jedné skupinky, aby vás to lépe vtáhlo do děje, ale nevím, jestli si to přesně pamatuji ... Myslím, že Ája, Slunce, Adélka, sestra Pátého (nevím, jak

se tato praktická přezdívká skloňuje) a já. Horkotěžko jsme se dopotácely do ulice, kam jsme měly dojít. Zde jsme objevily vedle jakéhosi pofiderně vzhlížejícího baru, z jehož výlohy na dálku svítila světle zelená okna, z kterého na nás mával nějaký konzument tam podávaných lihovin, a kam jsme také zavítaly. Pochopitelně ne z důvodu se "bavit," ale za hygienickým účelem. Jo, abych nezapomněla, vedle, respektive poblíž toho baru, stálo ... no ... stálo ... kolečko. Ale zpátky k merituu věci. Opřeli jsme se do těžkých skleněných dveří s pofiderním nápisem "Music bar" a vstoupily dovnitř. Ze zákona jsme na sebe krapet strhly nemalou pozornost a nejednomu přítomnému na ústech vyvolaly udivený se výraz. To si představte, že mezi chlapy a ženský, jejichž barva oblečení se nejčastěji pohybuje od odstínu lososově růžové do odstínu seletově (od mláďete prasete) růžové, kterým ještě padá golgota pod tíhou gelu, vstoupí nějaké holky, které vypadají, jako by přijely z vojenského cvičení z odněkad v Ázerjbadžánu. Tím pofiderním názvem "Music bar" jsem myslela tu zvláštnost. Je to jako by na dveřích pohřebního ústavu bylo napsáno, že tam sídlí seznamovací agentura. Protože ty disharmonické zvuky, které tam vaše uši zatěžkávaly se rozhodně k označení music přirovnat nedaly. Bylo to něco mezi tím, jako by přijížděl vlak do nádraží (uvažujme, že brzdí, a tudíž při tom vydává patričný zvuk), škrcením kuřete a otvíráním plastového uzávěru.

Venku jsme se vžily do orgánů Bořka stavitele, neboť jsme s kolečkem jezdily po Liberci a čas od času jsme jely i v něm, neboť by naše chodidla nebyla s to odolat rozkyselenému povrchu vozovky. Větší údiv způsobilo nastoupení s tím plechem do městské hromadné dopravy. Jak často vidíte někoho, jak se asi v půl desáté večer projíždí MHD s vozíkem, na jehož boku je připevněný papír s nápisem "Dnes nikam nejdu?" Tvářit se, že cestujete s kočárkem a dítě se někam zatoulalo také nebyla nejsnazší úloha. Z poplechajdy jsme vystoupily a na bílém papíře, jehož sytá bělost byla přerušeno občasnou šedou čárečkou, jsme hledaly, kam se vlastně máme dostat. Byla tmavá noc. Celé město jakoby spalo. Luna vrhala na ztichlou krajinu svůj stín. Jen 3 metry od vás se ozýval hlasitý řev z přesvětlené hospody. Jelikož jsme byly v krizi, neboť žádná z nás nedokázala číst z bílého papíru, napadlo se nás zeptat v tom podniku. Tentokrát jsme přidržely tlustou dřevěnou železnou tabuli a zatlačily na kliku. Té tabuli tam říkali dveře, a byla obtěžkána terčem z vnitřní strany a papírovou cedulí, na které bylo napsáno něco, jako "Ruda vás rád uvidí v po až so od deseti do jedenácti (chlapy z branže Ruda uvidí rád vždycky)." V zakouřené místnosti, z jejíž stropu kondenzovala pивní pára, byla banda jakejchsi chlapů. Jeden zařval: "Rudo! Máš tu hosty!" Na jeho volání se z pod těžkého zeleného závěsu, který sloužil zároveň jako chcípák cigaret a indikátor hospodských bitek (soudě tak z oddělených vláken), vynořil jakýsi chlápek, na němž bylo poznat, že posledních pár let strávil za výčepem a příležitostně si s hosty připil. Rádoby mile na nás kývnul, ale nebylo těžké rozpoznat význam

výrazu v jeho obličejí, který jakoby říkal: „A víš, co mi mužeš!“ Nicméně s bouřlivou debatou s chlápky, jejíž (nevím, jaké je tu správné zájmeno) menší část ještě seděla na židli na obou půlkách (zbylá část zkoumala, zdali si jejich kámoši měnili ponožky, které maj na nohách pod stolem), jsme dospěli k faktu, že ulice, kterou hledáme vůbec neexistuje, a tak nám poradili nejpříbuznější název, kam jsme se vydaly.

Skončily jsme ve skautské ubytovně, kde jsme se dočkaly dalších skupinek, kde jsme pojedly, a kde jsme svá těla položily na postele. Nakonec nás tam bylo 11 holek a jeden reprezentant řádu mužů. Po půlnoci jsme se dostali na kutě, ale moc jsme se nenaspali, jelikož ve čtvrt na pět jsme byli násilně vzbuzeni vehementním bušením na dveře. Ten pán řekl, že je poplach, a že asi za 15 minut to tu vyletí pozdravit Neptun, ať se dle toho zařídíme. Předal nějaký papír s instrukcemi Perníkovi se slovy, že vypadá jako nejbystřejší ... Docela byl vtipný...;-)

Na papíře stálo, že se musíme rozdělit do dvou skupinek a přepadnout jakási vozidla. Nejdřív jsme je ovšem museli najít. Což taky chvíli trvalo. Nasedly jsme do vozu a označovaly se (jakože se označily) a naše batohy cedulkami se jménem, které asi naše rodiče odpověděli na onu otázku: „Gratuluji, maminko, máte holčičku, jakpak se jmenuje?“ Nasedly jsme a nechaly moly ze šátků vočumovat naše bulvy. A snížily výkon hlasivek na minimum. Přišel Bob (to jsme zjistily potom) usedl za kolo (volant) a jel ... Ozývaly se jen zvláštní zvuky, které budou popsány za chvíli a naše hlasité sténání a prosby o chuděrky, jsme neviděly. Pomalu Občas nás tedy ze dutý náraz a setrvační síly, jindy ulekly zvuku, jenž nevydařený start výbuch atomové samozřejmě zděsí. Pamatuji si, dlouhou dobu jsme

jakési pěsti si mne zahákly za opasek. Za chvíli jsem zjistila, že jsem někde v loji. Zde jsme byly společně s Káčou ze Statečných srdcí. Odvázaly jsme si šátek a pak si kratší úsek nepamatuji. Asi jsme omdlely, když jsme zjistily, že jsme někde v Dojčlandu. Nicméně jsme se zařídily dle úkolu, který nám byl přikázán - dostat se ke kostelu. Zděsily jsme pár kolemjdoucích, ale dostaly jsme se tam. Zde jsme byly asi o tři hodiny dříve, než se tam doplazili ostatní. Byl tam nákej chlápek, co furt tahal nákej jídlo do postele, jakoby Dojčáci měli v

přežití. My, kromě tmy nic jsme usínaly. spánku vyvedl pozdrav jsme se zase připomínal rakety nebo bomby. To člověka krapet že za poměrně zastavili, a

kostelech místo bohoslužeb symposion. Pak jsme zjistily, že maj nějakou slavnost či co...Nicméně tato krátká známost nám posloužila, že jsme se mohly zahrát na kostelní varhany (pravda, spíš zapracovala má vlezlost a drzost). Vyšly jsme ven a štrádoval si to tam Pernějk. Za krátko přišli i ostatní.

No, budu to muset zkrátit, jelikož musím ještě do klubovny (bratr si teď stěžuje, že ve Stromovce jsou lidi, které vůbec nezná). Za nějakou dobu jsme se vocitli na nějakým krpálu. Do teď mi je záhadou, jak jsme se tam dostali. Zde jsme pomocí rádiových vln zjistili, že

máme dojít do nějaké chaty Dřevomorky, která od tamtud byla prý asi tři km. Ovšem my jsme si zašli o tři hodiny, až pro nás nakonec bylo posláno pár vozejků. Dojeli jsme do Dřevomorky a cestou hrálo rádio s nákejmá německejma kydama a začátkem písničku od Nightwish-She is my sin. Následující pasáž nenásleduje (pro vaše dobro), jelikož neprošla cenzurou (taky pro vaše dobro), a tak se vám čekání na další pasáž vynasnažím zpříjemnit písničkou:

We walk this earth
With fire in our hands
Eye for an eye
We are nemesis

We wish you a merry Christmas
Countless vicious souls
Fight, fighting for freedom
United, we stand...we standr

We are a legion

Voice of anarchy
This is revolution
Creating new disorder

We are enemy
opponent of systém
Crushing hypocrisy
slaying the philistine
your blood, my blood
Our blood runs the same

No ... po krušné noci jsme se probudili a navštívili kostel. Následovalo vymáchání si žaludečních šťáv v potravě v žaludku. Odjíždělo se buď auty nebo autobusem, kterým se nejelo, jelikož místo autobusů tam jezdili krabičky jak pro nějaký ruský turistky v důchodu, čili by se tam sotva vešel batoh jednoho. Proto jsme jeli vlakem z Rybníště, ještě jsme přisedali na spoj do Prahy (mimočodem, kdyby to někoho zajímalo, ta písnička se jmenuje *Nemesis* a je od kapely Arch enemy, která má úplně hustýho bubeníka Daniela Erlandssona,

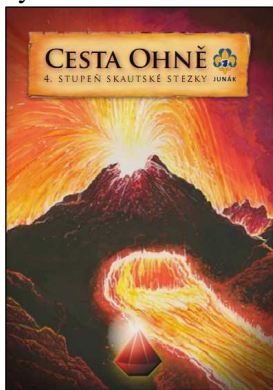
na youtube je úplně krudý - krudý, né krutý - video, jak nákejš černovlasejš holomek tříská paličkama do bicích na tuto písničku, je pod Krimh a asi Arch enemy - Nemesis). Uboží skauti obsadili plošinku vedle WC, kde se navzdory lidem používajících WC povalovali po zemi a pod podrážkami kolemjdoucích.

Místo závěru se omlouvám všem poškozeným a za eventuelní gramatické a formální chyby -ale mějte slitování - je pátek 17:17, vříská tu zpěvačka Arch enemy (hodně lidí by asi řeklo, že se ten hlas podobá spíš umírající hydře, než prej sličné slečně), a musím ještě do klubovny, poněvadž tam máme nákejš gurmánsko - literární slet.

Kačka, Modrý klíč

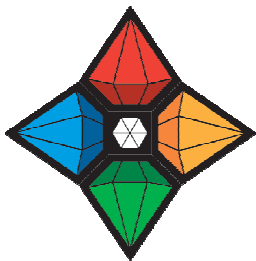
STEZKA - PŘEDÁVÁNÍ MŮŽE BÝT ZÁŽITKEM I MOTIVACÍ

Je zářijový pozdní večer, sedíme u hořícího ohně a vidíme přicházet dvě postavy. Je tma, mají na sobě tmavé pláště a odvádějí všechny skautky od ohně někam pryč. U ohně zůstávají jen ti starší a skautským životem poučenější - vedoucí a rangers. Od ohně je vidět cesta osvětlená svíčkami, která vede kamsi, kde teď stojí dvě družinky skautek spolu s tajemnými postavami. Skautky vědí, že je čeká cesta zpět k ohni a vědí, že tahle cesta bude pro ně vstupní bránou k jejich skutečné cestě skautským životem. „*Každá držíte v ruce svých 5 symbolů vaší cesty, tj. cesty země, cesty vody, cesty vzduchu. Každý symbol je pro vás jinak důležitý, některý méně, některý více. Nyní se jednotlivě vydejte nazpět k ohni a u každé svíčky odložte jeden symbol a to tak, že jako poslední budete odkládat ten pro vás nejdůležitější,*“ říkají tajemné postavy a poté odcházejí pryč. Po chvíli přichází první skautka a za poslední svíčkou dostává symbol své minulé cesty (např. světlušky s lucerničkou). Mlčky stojí u ohně

vedle stále přítomných vedoucích a rangers. Po příchodu ostatních je každá skautka osobně vyzvána tajemnou postavou se slovy: „*Pokud se chceš vydat na cestu země, spal symbol své minulé cesty a přístup ke své vedoucí.*“ Skautka pak podává ruku vedoucí a rádkyni její družinky a říká: „*Vydávám se na cestu země a budu se snažit ji co nejlépe zvládnout.*“ Spolu s její skautskou stezkou (v tomto případě Cestou země) dostává odpověď: „*Budu ti na tvé cestě pomáhat.*“ nebo „*Vítej na cestě, ať se ti daří.*“ atd. Poté skautka obchází celý kruh vedoucích a rangers s podáním ruky na důkaz vzájemné pomoci při její osobní cestě.

S novým výchovným programem v Junáku přichází i nové skautské stezky. Určitě si už mnozí z vás všimli, že s novými stezkami mohou skauti a skautky kráčet cestou země, vody, vzduchu a ohně. Každý ze čtyř stupňů stezky je založen na osobním všestranném rozvoji právě tak, aby pomohl v oddílech lépe naplnit podstatu skautingu.

My jsme hledali způsob, jak zajímavě skautkám předat jejich stezku (vyslat je jejich cestou) tak, aby si uvědomily, že se nejedná jen o knížečku plnou úkolů, ale o symbol jejich konkrétní cesty skautským i osobním životem.

Žlůvka, Dobromysl

CHESSMASTER 1942

Tohle je článek od jednoho účastníka akce pořádané vedoucími oddílů Keya a Protěž s názvem Chessmaster 1942. Šlo o akci pro kluky ve věku cca 12-15 let z pořádajících oddílů; pro nedostatečnou účast byla nabídnuta i klukům z Krčských oddílů a jeden z nich napsal o akci toto:

Akce začala již týden předem. Přišlo nám asi 6 mailů. Všichni jsme byli výsadkáři z Anglie. Věci jsme museli dodat 2 dny před začátkem akce. Parták a já jsme se měli sejít u Smíchovského nádraží. Našel jsem tam Trola. První informace byly u Lásků, také jsme dostali legitimace. Potom jsme šli na autobus který nás dovezl na místo. Noc byla šílená - ušli jsme asi 25km. Cestou jsme objevili zbraně a vzali jsme si jen své. Dorazili jsme na místo kde měly být odpáleny světlice. Bohužel jsme je zaspali, byly 2 hodiny po půlnoci. Když jsme došli na tvrz Košík sešli jsme se s ostatními a zjistili jsme že jsme měli vzít zbraně pro všechny. Pak nás vyzvedlo auto. Cestou nás začali honit skopčáci, museli jsme vyskákat z auta a postřílet je. Jeden Němec měl fluoreskující kuličky - vypadalo to, že všude létají jiskry. Potom jsme měli jít na rozhlednu, ale nenašli jsme ji. Byla velká bitva na cestě. Koupil jsem to kuličkou ze samopalů do čela. Zbraně mají pěkně silné. Vyhráli jsme a sebrali vysílačku a slyšeli jsme, že z Pičína jede konvoj. Jdeme ho přepadnout. Na silnici stáli dva policajti - zastavili konvoj. My ostatní jsme vyskákali z křoví a zaútočili jsme. Vítězství bylo naše. Byly v něm sušenky. Došla nám munice, musíme přepadnout muniční sklad. Na hranicích nás zajmuli a zavřeli do sklepa. Všichni jsme si sundali pouta a šátky. Utéci se nám bohužel nepodařilo. Němci nás vyslýchali, ale nic jsme jim neřekli. Stanice Němců byla přepadena a mi osvobozeni. Šli jsme na 4 hodiny spát. Poslední den byla bitva o tajnou

zbraň. Všude létaly kulky a modré dýmovnice. skoro nešlo dýchat. Také po nás házeli rachejtle. Nakonec jsme altán dobyli a vyhráli. Bylo to fakt dost hustý.

Matěj

OPERACE CHESSMASTER 1942

Ve dnech 7.-9. listopadu roku 1942 jsem se s dalšími 9 vojáky, kteří emigrovali z Československa do Velké Británie, zúčastnil tajné mise, která nesla krycí název Operace Chessmaster. Šlo o akci, jejímž účelem bylo udeřit v týlu nepřítele. Měli jsme zničit továrnu na německou tajnou zbraň, která mohla rozhodnout celou válku. Ve čtvrtek 6.11. o půlnoci jsem obdržel dopis s instrukcemi. Byl jsem zařazen do dvojčlenného družstva s názvem Věž. Sraz byl v 17:45 na zastávce Jindřišská. Tam jsem se měl setkat se svým kolegou. A tak se taky stalo. Druhou polovinu mého družstva tvořil Proužek, který slouží jako voják u vojenského pluku zvaném Protěž. Podle instrukcí jsme se měli setkat v průchodu s osobou, která nám předá další informace. Náš informátor Perník tam už čekal. Dostali jsme dopis, falešné občanské průkazy s naší novou identitou, dvě mapy a buzolu. Z instrukcí jsme se dozvěděli, že máme odjet vlakem v 18:26 z Hlaváku do Berouna a odtamtud se dostat do lesa Housina, který leží u Všeradic nedaleko Neumětel. Tam máme dorazit na nejjižnější cíp západní části lesa, kde najdeme své věci. Poté jsme se měli dostat na místo, odkud nám mezi 00:30 a 01:00 vyšlou tři světlice.

Hned jak jsme vyšli z nádraží, tak jsme se rozhodli, že půjdeme po zelený. Po 300 metrech jsme značku ztratili, protože už byla docela tma. Tak jsme šli na náměstí a zvolili jinou cestu. Po dlouhém chození přes Beroun a přilehlé vesnice jsme se dostali na úpatí Koukolovy hory. Po náročném výstupu jsme dosáhli jejího vrcholu. Byla už noc a na značky bylo špatně vidět. Přesto jsme i přes menší potíže pokračovali dále za svým cílem. Významnější problémy nastaly, až když jsme dorazili do vesnice Lounín a špatně odbočili. Místo toho, abychom se dostali do Málkova, jsme došli do Tmáně a cestu si prodloužili asi o 2,5 kilometru. Když jsme se tedy konečně dostali do Málkova, chtěli jsme jít do Želkovic. Náhoda tomu ale chtěla, abychom místo toho dorazili do Borku. Následovalo další prodloužení o 2,5 km. V půl jedné ráno jsme konečně dorazili na místo. Jenže kde nic tu nic. Mysleli jsme si, že jsme se asi zmýlili, a že byl míněn jiný cíp. Po několika volání na linku helpline jsme zjistili, že nemysleli nejjižnější cíp západní části lesa, ale nejjižnější cíp východní části lesa. V tu chvíli jsem myslel, že toho tiskařského šotka, který se do dopisu s instrukcemi vloudil, zabiju. Housina je totiž les dlouhý a dostat se z jednoho konce na druhý je takřka nemožné. Plahočili jsme se další dvě hodiny po silnicích, polních cestách a lesních pěšinách až jsme konečně našli bednu s našimi věcmi, které nám tam byly shozeny. Bedna však byla těžká jak něco a táhli jsem ji vždy sto

nebo dvě stě metrů a pak jsme si museli odpočinout. Naštěstí nás po pár kilometrech vyzvedla spojka s tranzitem. V tu chvíli byly asi 4 hodiny ráno a my jsme ušli skoro 35 kilometrů. Chvíli po tom jsem vyzvedli i ostatní. Ti nám dodali naše zbraně, střelivo, ochranné prostředky a další důležité věci.

Naším dalším úkolem bylo získat vysílačku z německé základny sídlící na jakési rozhledně. Cestou jsme byli přepadeni, ale podařilo se nám nepřátele zneškodnit. Pak jsme byli vysazeni, dostali mapu a instrukce. Problém byl, že jsme nenašli rozhlednu. To už nás bylo všech 10, kteří jsme akci podstoupili. Rozhlednu jsme našli až po tom, co jsme se dohodli s nepřítelem, že si to rozdáme normálně na silnici vedoucí lesem. Kuličky lítaly všude možně, slyšet byly jen výstřely a sténání raněných. Nakonec jsme však vysílačku ukořistili a nepřátelské vojáky zneškodnili. To bylo asi 8 hodin ráno. Poté jsme byli odvezeni do nějaký vesničky a měli jsme si najít místo, kde rozbijeme stany. Nekomplikovali jsme to a zakempili jsme na blízké louce. Spát jsme šli asi v 10 hodin dopoledne. Během našeho spánku nás opustili dva členové našeho elitního týmu. Ne, že by podlehl zraněním z bitvy, ale jeden (Citrón) odešel z důvodů zdravotních (přečizená mononukleóza) a UFO to vzdal. V půl šesté jsme byli vzbuzeni. Sbalili jsme si a vydali se přepadnout konvoj, který měl převážet důležité dokumenty. To se povedlo. Zamaskovali jsme naše 2 členy - Dejva a Fíka za policisty a vylákali Němce z auta. Pak jsme je pobili. Ukořistěným autem jsme měli v plánu odjet na nějakou partyzánskou základnu. Nedošli jsme. Cestou nás kontrolovala policie a čirou náhodou objevila zbraně ukryté v našem kufru. Byly nám izolepou svázaný ruce za zády a oči nám byly zavázány šátky. Naházeli nás do auta a někam nás vezli. Už během cesty jsme však měli všichni přerézaná pouta. Když jsem zastavili, odvedli nás do nějakého baráku a hodili do sklepa. Snažili jsme se utéct, ale dveřmi to nešlo a malé přízemní okýnko bylo střeženo procházející stráží. Po nějakém čase nás vyvedli nahoru a zavřeli nás v o poznání

pohodlnějším pokoji. Dostali jsme teplé špagety a vodu. Prostě luxus. Pak si nás ale začali jednoho po druhém volat k výslechu a umísťovali nás zpět do cely. Dvakrát jsme se bezúspěšně pokoušeli utéct. Jednou jsme málem zdrhli, ale bylo jich na nás moc a byli starší. Čekali jsme, co s námi udělají, když tu najednou zazněly výstřely a my se začali hrnout ven. Všechny stráže byly mrtvé. To nás přijeli vysvobodit místní partyzáni. Vrátili nám zpět věci, které nám Němčouři sebrali a to včetně zbraní. Bohužel jsme však měli zoufale málo munice. Museli jsme přepadnout německý muniční sklad. Ten naštěstí chránili jen 2 strážníci, které jsme po úporném boji přemohli. To už byl pozdní večer a my jsme postavili stany a šli spát.

Zítří nás čekala rozhodující bitva o továrnu. V brzkých ranních hodinách 9. listopadu 1942 jsme byli odvezeni několik kilometrů k německé tajné továrně. Došli jsme k ní a zaútočili. Tato bitva byla o stupeň těžší než všechny předchozí. Hlavně proto, že tentokrát byly síly početně vyrovnané a celá bitva trvala velmi dlouho. Několikrát jsme se málem probili do továrny, ale nepřítel měl k dispozici granáty a jiné výbušniny. Používali také dýmovnice, které nám značně ztěžovaly zaměřování německých vojáků. Když už jsme byli na pokraji smrti vyčerpáním, vydali se Němci do protiútoků. My jsem však zmobilizovali zbytky svých sil a obklíčili je. Zatímco oni se potýkali s jednou částí naší malé armády, my jsme obsadili továrnu. Když to nepřítel zjistil, uvědomil si, že udělal chybu. Nepřátelé se nám do jednoho vzdali.

Splnili jsme úkol. Poté jsme odjeli zpět do svých domovů. Celou akci shrnuje jeden citát:

„Válka je hra, která se hraje s úsměvem.

Nemůžete-li se usmívat, šklebte se. Nemůžete-li se šklebit, klidte se jí z cesty, co vám nohy stačí.“
(W.CHURCHILL)

Poznámka autora:
Toto se skutečně odehrálo, sice v roce 2008 a s airsoftovými

(kuličkovými) zbraněmi, ale přesto to bylo jak fyzicky tak psychicky velice náročné. Organizátoři hrající nepřitele byli úžasní a celá akce byla skvělá. Jenom ten spánkový deficit dospívám ještě teď.

Fredkin, Keya

Z KRONIKY STATEČNÝCH SRDCÍ

Předpokládám, že máte v oddíle kroniku a že do ní i píšete. ☺ My taky a některé věci (samozřejmě obzvláště od těch nejmenších) jsou fakt dobré literární kusy. Třeba tohle:

VÝLET

3 JARKOVÝ DEN

VYSOKÝ MOST A TEN MOST BYL ŽELEZNIČNÍ MOST A CESTOU SME ŠLI KRÁSNOU A NEJVÍCE NÁM KRÁSNOU CESTU DĚLALY RAMPOUCHY A DĚLALY NÁM SÍLU A POTOM SME ŠLI KOLEM RŮZNÝCH HOTELŮ A PAK KONNEČNĚ MIRAMIS ZABĚHLA DO RESTAURACE A TAM NÁM VEDOUČÍ KOUPLY MOC DOBRU HORKOU ČOKOLÁDU MOC SME SY NA NÍ POCHUTN-ALY A POTOM SME ŠLI SPÁTKY A ZDRAVÍ SNE SE VAŤYLY DOMŮ

OTPOLEDNE

MNĚLI SME MOC DBRÍ OBĚT A POTOM SME HRÁLY NA ZMENČ-OVAC PYLULKY A POTOM BYL STÁRDENC A TO BOTO 3 KOLO STÁRDENCU A TO BYLO JEDNÉ KOLO GDE JSME TANČILY SPOLEČNĚ A NEJEN PORTA ALE DOKONCE I KIARYSTA NÁ DLÍ DOHROMADY NÁM DLI 50 BODŮ

S tečkami a čárkami si pisatelka rozhodně nedělala starosti, ale jinak je to rozhodně moc pěkné.

Dále tam máme například toto... Hrály jsme hru, kde (nebo gde?) měly holky doplňovat do Puškinova Taťánina dopisu Oněginovi chybějící slova. Těžko říct, jestli si Puškin představoval své romantické dílo právě takhle...

Tučně jsou slova, která doplnily holky, v závorce pak výraz správný (abyste to náhodou nezaměnily, že ano).

Já píšu vám – co mohu více? Co ještě mohu **dělat** (dodati)? Ted' vím, že máte **sina, dárek** (právo) sice mne pohrdáním trestati, leč ještě věřím, nešťastnice, že mne váš milosrdný **táta, charakter, pán** (soud) nemůže přece zavrhnout. Já nejdřív **kluka, dárek, poslat dopis** (mlčeti) jsem chtěla; a věřte: nebyl byste znal nikdy můj ostýchavý **otec, kluk** (žal), kdybych jen stín naděje měla, že

třeba jednou za týden vás u nás na vsi užijím jen, abych vám **dobry den** (slůvko) mohla říci a v duchu vaši tvář a hlas než znovu navštívíte **svou ženu, návštěvu** (nás), dnem nocím abych mohla stříci... Však řekli, že jste samotář. Že na **posteli, práci** (vsi) nudíte se, víme. A my... z nás věru nejde zář, třebaže ze **země, Boha, srdce** (srdce) vás ctíme.

Jak tedy vidíte, máme v oddíle nejen nadané spisovatelky, ale také básnířky!

Do třetice uvádíme ještě jeden skvost. Jedná se o zápis z výpravy do Jičína, která se odehrávala poprvé pod vedením obměněného (mladšího) vedení. Myslím, že jsme to připravily pěkně a samozřejmě jsme doufaly, že se bude líbit. Avšak ke vši smůle se hlavním zážitkem nestala noční hra, ani hry s Rumcajzem a Mankou, ale... Posuďte sami:

SRAZ BYL V 15:50 AŽ SME SE DOPRAVILI NA NÁSTUPIŠTĚ UJEL NÁM VLAK TAK JSME ŠLI NA HŘIŠTĚ A TAM SME SI HRÁLI A ZA HODINU SME JELI A TAK SME VYSTOUPILI TAK NÁM VE VLAKU ZŮSTALI VLÍČATA (naše nejstarší družinka). A MY JSME SE ŠTASTNĚ DOPRAVILI A VLÍČATA SE NAKONEC DOPRAVILI TAKY. ČAU XY.

No jo, za dobrotu na žebrotu. ☺

vybráno z kroniky Statečných srdcí

Pées: Neprozřetelně jsem po dopsání zadala do Wordu kontrolu pravopisu a gramatiky...

PROTEŽÁCKÝ PLES

Zveme vás na 14. Protežácký ples!!!

Fiesta España

29.11.2008 od 19:30

Na sebe:

- červeno-černé oblečení
- dámy květinu ve vlasech

Bohatý program: kupela
IMPULZ, tombola,
předtančení, občerstvení
za nízké ceny a spousta
přátel

v Kréské sokolovně
ulice Za Obecním Úřadem, Praha 4
Spojení: bus 192, pěšky z metra
Kačerov nebo Budějovická

Zvání jsou i vaši přátelé a známí.
Sledujte <http://protez.wz.cz> => ples

NÁVOD, JAK PSÁT DO ČASOPISU **(SUCHÝ A ŠTRUČNÝ – TEN OPEPŘENÝ SI PŘEČTĚTE NA WEBU)**

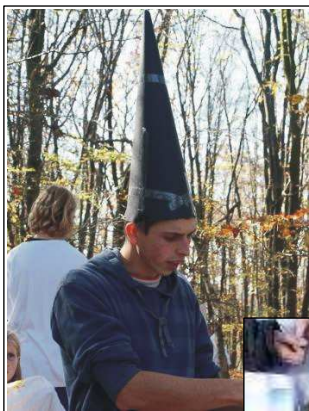
[HTTP://CASOPIS.BLANIK.INFO/INDEX.PHP/ROK2008/JAKPSATRAMBO](http://casopis.blanik.info/index.php/rok2008/jakpsatrambo)

- 1) zamyslet se, co napíšu
- 2) sednout si ke klávesnici a začít dávat myšlenky do textového editoru
- 3) dopsaný příspěvek, kterému nechybí nadpis, nějaké to sdělení, (říkejme tomu článek), podpis a oddíl (z něhož pisatel je) uložit ve formátu nejlépe *.doc nebo *.rtf
- 4) poslat maila na adresu casopis@blanik.info a jako přílohu přiložit výše zmíněný dokument. Ještě nás moc potěší, pokud jsou k tomu nějaké obrázky (fotky) či něco graficky tomu podobného – nebo alespoň odkaz, kde si fotky můžeme stáhnou
- 5) a pak už jenom čekat a těšit se na střediskovou, kde časopis vyjde

-red-

STŘEDISKOVÝ SRAZ

Kouzelníci se sešli na Medníku. Celé středisko jsme se sešli poblíž Petrova u Prahy na kopci Medník. Zde jsme si zahráli perfektní hru, dali si čaj, pochutnali na dobrotách za vítězství a jeli zpátky do Prahy.

***Krásné Vánoce, mnoho sněhu k tomu
(a následné pozvolné tání)
přeje***

Áňa

Máňa

**vánoční číslo Blaníku vychází na vánoční střediskovce v roce 2008
adresa redakce: casopis@blanik.info
CASOPIS.BLANIK.INFO**